

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 2 (123) лютий 2015 р.

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл освятив авто для батальйону «Київська Русь». Чин освячення машини, придбані за пожертви вірян єпархії, відправлено 19 січня на площі перед кафедральним собором Святої Трійці (на світлині єпархіяльної інформаційної служби). Високопреосвященний Михаїл зазначив, що це вже не перший транспортний засіб, який Київський Патріархат

жертвує для наших воїнів, і не останній. Церква й надалі надаватиме допомогу війську, аби війна швидше закінчилась. А 26 січня канцлер єпархії протоієрей Микола Цап передав позашляховик заступникові командира цього батальйону Ігореві Шевчуку та поблагословив на далеку дорогу і захист Вітчизни, повернення наших хлопців додому живими і здоровими.

3 ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

4 лютого – преподобномученика Анастасія, диякона Печерського

Особлива працелюбність та ревність перед Богом у молитві – ці якості святого відзначаються у скупих свідченнях, що збереглися про нього в деяких літературних джерелах. Дослідники життя цього святого Ближніх печер вважають, що жив він наприкінці XII – на початку XIII століть. У рукописних святцях він іменується дияконом, а церковні піснеспіви, ряд видань і сучасний надгробний напис вказують на мученицьку кончину, хоча конкретних свідчень про

це не збереглося. Книга «Тератургім», написана печерським соборним ієромонахом Афанасієм Кальнофойським, називає Анастасія братом преподобного Тита-воїна. Сан диякона йому приписує «Опис про руських святих», відомий за списками (копіями) кінця XVII століття. У церковній службі розповідається: він мав особливе дерзновення до Бога, так що всі його прохання виконувалися.

Шанування Анастасія почалося в кінці XVII століття, коли печерський архімандрит Варлаам (Ясинський) установив святкування Собору

преподобних отців Ближніх печер. Загальноцерковне шанування розпочалося після дозволу Священного Синоду у другій половині XVIII століття включати в загальноцерковні місяцеслови імена київських угодників.

Іконописний оригінал (кінець XVIII століття) вказує зобразити Анастасія так: «Надсед, брада доле Григорія Богослова, на главе кавтырь, риза черниль, испод празелень, правую рукою левою стороны ризу держит, а левую руку к сердцу, персты вверх».

Віталій КЛИМЧУК

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – 1 грн 55 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіяльних відомостей», радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavia.volyn.ua

ХРОНІКА

Без утоми

Громада Великомученика і цілителя Пантелеймона, що в Люблинці Ковельського районного деканату (настоятель священник Матвій Олійник), знову долучилась до збору допомоги воїнам АТО. Об'єднання «Комітет громадського спротиву» відкрило в селищі волонтерський пункт (керівник Владислав Свиріпа). Тож сюди віряни принесли 450 кг продуктів, 32 пари зимових черевиків, шкарпетки, теплий одяг.

А 23 грудня парафіяни церкви Праведної Анни селища Луків Турійського деканату (настоятель священник Володимир Новіцький) утретє взяли участь у подібній акції. Вони за сприяння волонтерської організації «Ковельський центр допомоги 51-й ОМБр» передали нашим арміяцям на Донбас теплий одяг, бушлати, рушники та понад 1500 грн.

Капелани як психологи

Представники епархії взяли участь у першому міжнародному тренінгу «Роль священника на війні», що проходив 20–24 грудня у Києві, в Михайлівському Золотоверхому монастирі. Організатори – синодальний відділ соціального служіння і благодійності, посольство Ізраїлю в Україні за підтримки міжнародної організації USAID та Всеукраїнської мережі «Люди, що живуть з ВІЛ/СНІД».

Завідувач відділу організації благодійності та соціального служіння нашої епархії Валерія Лесюк, настоятель парафії Великомученика і цілителя Пантелеймона у Володимирі-Волинському священник Юрій Кривіцький разом з іншими учасниками – волонтерами, соціальними працівниками та душпастирями – вчилися у провідних спеціалістів Ізраїлю працювати із психологічними травмами та, зокрема, з військовиками в екстремних ситуаціях. Викладали Гіла Петрова – психолог-консультант, ведуча груп у Національному управлінні боротьби з наркоманією та алкоголізмом при мерії м. Хайфа, Моті Пікельнер – офіцер психологічної служби армії Ізраїлю, майор запасу, що має досвід практичної роботи у Секторі Газа.

Головні питання, що розглядалися на тренінгу: смерть та життя після війни; духовна і психологічна підтримка військових, людей, які втрапили близьких на війні; соціальна адаптація військовиків до мирного життя; моделі роботи з арміяцями (розбір випадків); запобігання особистому вигоранню під час служіння.

За висновками тренінгу можна виокремити таке. Оскільки в Україні немає військових психологів, їхню нішу зайняли військові капелани. Для священників такий вид діяльності зовсім новий, тому вчитися доводиться з власного досвіду. Найперше, на що варто звернути увагу духівників, – допомогти конкретному солдатів. Не залишати його наодинці, турбуватися не тільки про душу, а й фізичний стан, знаходити індивідуальний підхід до кожного бійця – ось основні завдання капелана на війні. Але при цьому не бути на передовій, не брати до рук зброї.

За активну діяльність архієпископ Донецький і Маріупольський Сергій, голова синодального відділу соціального служіння і благодійності, вручив ватинці Валерії Лесюк набір духовних книг.

Чергова допомога на Схід

21–24 грудня духовенство Володимирського районного деканату з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла знову перебувало у зоні АТО. Поїздку очолив настоятель каплиці Віфлеємських немовлят-мучеників у райцентрі протоієрей Микола Гінайло.

Священники відвідали близько 40 блокпостів у районах Щастя, Дебальцевого, Артемівська, Горлівки. Служили молебні, сповідали, передали теплі речі та провізію, дитячі листи й малюнки, зібрані жителями сіл П'ятидні, Зоря, Білин, Стенжаричі, та лампадки з віфлеємським вогнем, іконки Холмської Богородиці, свічки зі Святої Землі.

А 23 грудня горохівський декан протоієрей Андрій Сидор як член волонтерського центру м. Горохова відправив 3 тонни гуманітарної допомоги для арміяців-волинців на Донбас.

Долучаються й аматори

24 грудня єпископ Володимир-Волинський Матфей та ківерецький декан протоієрей Іван Семенюк взяли участь у благодійному концерті районного будинку культури ім. М. Ковальова, що відбувся в Палаці культури Луцька.

— 3 ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

Неділя про блудного сина

Для того, щоб людина провела Великий піст із користю для душі, Церква встановила спеціальні підготовчі неділі, що називаються: про митаря і фарисея, про блудного сина, м'ясопусна, сиропусна. Цими неділями Церква привчає віруючих до посту поступовим уведенням обмежень, закликає заглянути у самих себе, проаналізувати власне життя і виявити ті гріховні нахили та пороки, які слід лікувати щирим покаянням.

Отже, друга така неділя – про блудного сина. Цього дня на Божественній Літургії читається притча Христа Спасителя про блудного сина. Один чоловік мав двох синів, і менший забажав віддалитися від батька, забрав свою частку, пішов у далекий край і там розтратив своє майно, живучи розпусно. Коли ж настав голод у тому

краї, то син той, опам'ятавшись, вирішив прийти до батька і попроситися в наймити. А батько ще здалеку вибіг назустріч і, ввівши у свій дім, улаштував святкову вечерю. Старший же син, побачивши це, образився і не хотів поради за брата свого. Батько ж пояснив, чому він радіє за повернення блудного сина: «був мертвий і ожив, пропав і знайшовся» (Лк. 15:32).

У притчі наводяться характерні риси життєвого шляху грішника. Людина, що захопилася земними задоволеннями, після безлічі помилок і падінь нарешті опам'ятовується, починає усвідомлювати всю порожнечу та бруд свого життя й вирішує покаятися до Бога.

Знавці Святого Писання називають притчу про блудного сина перлиною серед усіх притч. Вона має глибокий моральний зміст, а її драматична історія вічно повторюється в серцях мільйонів у цілому світі.

Кожен із нас наділений від Бога великим даром – життям. Але не кожен використовує цей дар мудро. Господь милостивий, Він чекає нашого покаяння. І якщо воно підтверджується добрими справами, то Бог знову прийме нас, як батько з радістю прийняв свого блудного сина.

За допомогою цієї притчі переконуємося: ніщо земне не може заспокоїти наше бажання щастя. Бо щастя і спокій тільки там, де Господь.

Віталій КЛИМЧУК

— ХУДОЖНЄ СЛОВО

Вогонь

Колись давно в одному селі жив чоловік, якого не подобалися порядки, які запровадив священник у церкві. Чоловік той сказав: «Нащо мені ходити до церкви? Я так само можу молитися і вдома, і на полі, і в саду. Природа стане мені церквою!»

Одного зимового вечора душпастир відвідав збунтованого парафіянина. Вони обидва сиділи перед домашнім вогнищем, розмовляючи про дрібні справи. Але ніхто не порушував

питання присутності в церкві. Згодом священник взяв щипці із стояка біля каміну, витягнув з вогню один розпечений вуглик і відкинув його вбік. Обидва дивилися, як вуглик швидко згасав і застигав у попелисто-сивий камінчик. Тим часом вугілля в каміні горіло яскравим полум'ям. Панотець мовчав. А чоловік обернувся до нього і сказав: «Наступної неділі я буду в церкві...»

Бруно ФЕРРЕРО

— ОФІЦІЙНО

3 ініціативи митрополита Михаїла очільники волинських конфесій прийняли заяву щодо мобілізації

Документ підписано на підтримку Указу Президента України Петра Порошенка від 14 січня 2015 року № 14/2015 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 20 грудня 2014 року "Про деякі оборонно-мобілізаційні питання"».

У документі, зокрема, йдеться, що в умовах загрози незалежності нашої країни потрібне згуртування влади, суспільства та Церков.

Очільники конфесій краю закликають вірних у межах своїх релігійних переконань боронити нашу державу: безпосередньо на передовій, капеланською, волонтерською діяльністю, допомогою постраждалим військовослужбовцям та їхнім родинам.

Окрім цього, всіх християн закликають до постійних молитов за мир.

Увесь текст заяви – на сайті Pravoslavia.volyn.ua, в розділі «Документи».

Перед початком мистецького заходу о. Іван зосередив увагу глядачів на важливості слова, покладеного на музику, яке з Господнього благословіння здатне кликати на творення добрих справ. Він розповів про акцію «Все для перемоги!», в якій беруть участь митці-любители Ківерцівського РБК, долучаючись до збору коштів для учасників АТО. Аматори побували у багатьох райцентрах Волині та успішними виступами внесли вклад у підтримку наших воїнів.

Після завершення концерту до всіх присутніх звернувся вікарій епархії. Художніми засобами артисти зуміли достукатися до серця і розуму глядачів, змусили стати якісно іншими. Таке перетворення з Божої ласки здатне змінити наше суспільство і спонукати його до розбудови незалежності та міцності України.

Мир вам!

25 грудня єпископ Володимир-Волинський Матфей із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла побував на святковій Месі у римсько-католицькому кафедральному соборі Апостолів Петра і Павла з нагоди Різдва Христового за григоріанським стилем.

Вікарій нашої епархії привітав католиків та побажав миру на нашій землі.

Видатному землякові

26 грудня єпископ Матфей із благословіння митрополита Михаїла освятив меморіальну дошку на честь відомого історика та краєзнавця Григорія Гуртового в селищі Торчин Луцького районного деканату при вході в заснований ним музей.

3 вікарієм служив настоятель місцевої парафії Апостола і первомученика архidiaкона Стефана протоієрей Степан Деленів. Перед цим душпастир взяв участь у конференції, присвяченій Г. Гуртовому, в Торчинській загальноосвітній школі.

Григорій Гуртовий – відомий історик, краєзнавець, член Національної спілки краєзнавців України, заслужений працівник культури. Довгий час проживав у Торчині, де заснував перший історико-краєзнавчий музей на громадських засадах. Цим закладом він опікувався до своєї смерті – 1 вересня 2012 року.

А як об'єднатись?

Науковці та громадські діячі обговорили проблему возз'єднання православних України в умовах війни. Спількування відбулося 26 грудня в прямому ефірі Волинського державного телебачення у черговому випуску передачі «Громадський вектор» (ведучий Тарас Літківець).

Гостями студії були: доценти Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки доктор історичних наук Людмила Стрільчук, кандидат історичних наук Віктор Шостак, кандидат педагогічних наук Валерій Петрович та громадські діячі – заслужений працівник культури України Зоя Навроцька, кандидат історичних наук і меценат Микола Буліга, а також Павло Гордійчук.

Порушено ряд питань, як-от ідеї «третього Рима» та «русского мира», які пропагує Російська Федерація в особі РПЦ, та як це впливає на об'єднаний процес в Україні. Дискутували і на тему, хто ж повинен об'єднувати православних: громадськість, церковні ієрархи чи світська влада; чи сприяє Церква, на фоні останніх подій у країні, виникненню національної ідеї.

Розглядали й деякі побічні теми. Микола Буліга, зокрема, зазначив: на фоні ворожнечі Патріархатів дуже активно працюють протестантські та інші деномінації, поширюють свій вплив на православних із нестійкими переконаннями.

Тож цінуймо кожного

27 грудня у кафедральному соборі Святої Трійці відправили чин похорону п'яти бійців роти міліції спеціального призначення «Світязь», які загинули в зоні АТО: Сергія Помінкевича, Максима Ляшука, Олександра Сацюка, Віктора Шолуху, Олександра Сивога. Богослужіння відправив митрополит Луцький і Волинський Михаїл у співслужінні з луцьким районним деканом протоієреєм Володимиром Присяжнюком, духовенством собору та інших парафій.

У слові перед трунами загиблих владики наголосив, що вони є героями хоча б тому, що не ховалися за спинами рідних, а пішли захищати Батьківщину.

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2

«Цінувати людей треба за життя. Як важливо сказати людині добре, підбадьорливо слово сьогодні, бо завтрашній день може покликати її до інших випробувань і вже не побачимо її живою», – таку настанову дав високопреосвященний.

Після Відправи відбулося громадське прощання з героями на Театральному майдані. Провести їх в останню путь прийшли: голова ОДА Володимир Гунчик, голова облради Валентин Вітер, міський голова Микола Романюк, бойові побратими, рідні та близькі, чимало просто небайдужих.

Загиблі – з різних куточків Волині, тож поховали кожного на своїй батьківщині. Загинули вони під час виходу з Іловайська 29 серпня, проте досі вважалися безвісти зниклими.

Кожен по лепті

Села Турійського деканату, де настоятелем парафії протоієрей Володимир Пиріг, докладають свою частку в перемогу над загарбником.

Ще на початку листопада громада Покрови Пресвятої Богородиці (села Милановичі, Годовичі, Туровичі та ін.) зібрала й через лувківського волонтера Василя Трояна передала Добровільному українському корпусові 400 кг продуктів.

Потім у сільського голови Олени Матвіїв та о. Володимира виникла думка про «сухий борщ». Відгукнулися фермери-одноосібники, інші парафіяни: пожертвували і складники, і свій час та старання. Підприємство «Укрдеребуд», яке очолює Олег Євтушок, надало промислову сушильну камеру. Із п'яти мішків по 40 кг вийшло півтора мішка борщового набору (працювали у школі с. Милановичі). Окремо треба згадати про сім'ю Мартиновичів, у яких син в АТО і які прийшли допомогти солдатам.

У Покровській парафії села Торговище також не стоять оstonь. Кілька жінок вже зв'язали більше 20 пар теплих шарпеток для наших арміяців. Уродженець Торговищ Віктор Івановський, який очолює Ковельську друкарню, за кошти цього підприємства виготовив 1000 молитовників для військовиків. Кишенькова брошура містить десять молитов «про перемогу воїнів християнських» тощо. Хто бажає безкоштовно отримати її, звертайтеся до священників Турійського благочиння та в Ковельський центр допомоги 51-й ОМБр (приміщення старого військкомату).

3 поверненням!

У ніч з 27 на 28 грудня настоятель парафії Віфлеємських немовлят-мучеників у Володимирі-Волинському протоієрей Микола Гінайло взяв участь у зустрічі прибулих з полону волинян. Душпастир поблагословив визволених, привітав із прибуттям та закликав молитися за решту бранців.

А 29 грудня священнослужитель на місцевому залізничному вокзалі зустрів бійців батальйону територіальної оборони «Волинь», які приїхали на ротацію. Окрім рідних та близьких, воїнів зустрічали: голова ОДА Володимир Гунчик, луцький міський голова Микола Романюк, володимирський міський голова Петро Саганюк.

Представлено книгу пам'яті

29 грудня єпископ Володимир-Волинський Матфей за благословінням митрополита Луцького і Волинського Михаїла взяв участь у презентації книги «Майдан і Церква. Хроніка подій та експертна оцінка». Захід проходив у Східноєвропейському національному університеті ім. Лесі Українки (СНУ).

У виступі владика Матфей порівняв цю книгу із «Повістю врем'яних літ» преподобного Нестора Літописця. Як і той літопис, ця праця буде книгою пам'яті славних сторінок історії нашого народу.

Окрім вікарія, на заході були: проректор з науково-дослідницької роботи Волинської православної богословської академії священник Ярослав Черенюк, представник редколегії професор Інституту філософії ім. Г. Сковороди НАН України професор Людмила Филипович, інші науковці, викладачі, студенти.

Владика вручив митрополіч благословенні грамоти одній з авторів книги та деканові інституту соціальних наук СНУ Леонідові Кондратику.

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

«...ДУХ ТВАРИН
ЧИ СХОДИТЬ УНИЗ?..»

Запитання: Чи успадковує тваринний світ вічне життя? Чи кожна тварина назавжди знищується земною смертю?

Відповідає священник Андрій Хром'як, викладач Волинської православної богословської академії, кандидат богословських наук

У Біблії про це прямо й однозначно не сказано. Слова, винесені у заголовок статті (Екл. 3:21), як бачимо, зі знаком запитання. Тож варто дослухатися, що на цю тему говорять найавторитетніші богослови.

У тлумаченні на першу главу книги Буття святого Василя Великого пише: душа тварини, на відміну від людської, руйнується. «Нехай родить земля душу живу». Для чого земля родить душу живу? Щоб ти знав відмінність між душею худоби та душею людини. Втікай від дурниць похмурих філософів, котрі не соромляться шанувати свою душу і душу пса однаковими між собою, і говорити про себе, що вони були колись і жінками, і деревами, і морськими рибами. А я, хоча не скажу, чи були вони колись рибами, проте ж з усім зусиллям готовий стверджувати, що, коли писали це, були безглуздіші за рибу» («Бесіди на Шестоднев. Бесіда 8»). Із земних творін тільки людина створена за образом Божим. Однією із властивостей цього образу є безсмертя душі.

Чи існують тварини в майбутньому житті, коли відбудеться перетворення природи? Думки богословів розходяться: одні визнають таку можливість, інші – ні. Прихильники першої думки можуть знайти деяку опору в Священному Писанні. Земний Рай, у якому знайшлося місце і безсловесній тварі, був прообразом небесного Раю. Преподобний Симеон Новий Богослов пише, що Бог «все творіння влаштував у порядку і в правильній послідовності; і сім днів визначив, нехай буде під образ віків, що мали пройти згодом, у часі, а Рай насадив після тих семи днів, нехай буде в образ майбутнього віку» (Слово сорок п'яте). Пророк Ісаї, зображаючи майбутнє Царство Месії, зокрема провіщає: «Тоді вовк буде жити разом з ягням, і барс буде лежати разом з козеням; і телля, і молодий лев, і віл будуть разом, і мале дитя буде водити їх. І корова буде пастися з ведмедицею, і дитинчата їх будуть лежати разом, і лев, як віл, буде їсти соломку. І немовля буде гратися під ногою аспіда, і дитя простягне руку свою на гніздо змії. Не будуть робити зла і шкоди на усій святій горі Моїї, бо земля буде наповнена віданням Господа, як води наповнюють море» (Іс. 11:6–9).

Ясно, що ці слова не треба розуміти строго буквалістично, а як художнє зображення майбутнього Раю. Та чи будуть у ньому тварини?

Це святі отці пояснюють неоднозначно. Блаженний Августин розуміє під новим творінням тільки людський рід. Однак св. Симеон Новий

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Звертайтеся до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1; (0332) 72-21-82; hazeta.vyev@gmail.com

Богослов бачить інакше: «Але подивимося, як творіння має оновитися і прийти знову в стан первісної краси? Вважаю, що жоден християнин не подумає не повірити словам Господа, що дав обітницю зробити небо новим і землю новою, тобто що як наші власні тіла, що руйнуються тепер під владою стихії і перетворюються в ніщо, знову будуть відновлені через воскресіння, – так і небо і земля з усім, що на ній, тобто все творіння, має бути відновлене і звільнене від тягаря тління, і ці стихії разом з нами стануть причетними світлості, що походить від Божественного вогню. Таким же чином і творіння, зітлілі і ставши непридатним за нашими гріхами, буде Богом Творцем ніби розтоплене у вогні й перелите, і з'явиться новим, незрівнянно світлішим, ніж як воно є тепер. Бачиш, як все творіння має оновитися вогнем?» (Слово сорок п'яте).

Щодо пророцтв про майбутнє оновлення створеного світу ми стоїмо перед таємницею: які саме безсловесні творіння будуть з людиною в майбутньому житті? Навряд чи вся незліченна

кількість усіх тварин, що жили колись, стануть мешканцями нової землі. Можливо, ті з них, котрі житимуть в останні миті впалого світу.

Ще про дотичну тему. Духовно здорова людина не може не любити творіння Божі. Тому смерть наших домашніх улюбленців викликає печаль. Однак вона буває нерідко надмірною. В таких випадках ми маємо привід задуматися про правильність нашого духовного налаштування. Господь заповідав нам насамперед любити свого Небесного Отця: «...Полюби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією думкою твоєю» (Мф. 22:37). З цією заповіддю тісно пов'язана друга, «подібна до неї: люби ближнього твого, як самого себе» (22:39). Якщо ми навчимося цього дотримуватися, то любов до тварин у нашій душі займе своє стійке, але скромне місце.

Капелан подякував за цю поміч та неодноразово від акції попереднього року.

Різдвяні Богослужіння

Святкові Літургії з нагоди Різдва Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа правили у всіх храмах епархії.

6 січня, у Навечір'я (Свят-вечір), митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолював урочисту Всенічну в кафедральному соборі Святої Трійці, що в обласному центрі. З ним служили декан протоієрей Микола Нецькар й інше духовенство.

У день свята, 7 січня, Божественну Літургію з ущерб заповненої вірними головної святині епархії транслювала обласна держтелерадіокомпанія в прямому ефірі (з повтором увечері). Коментували її завідувач кафедри гуманітарних дисциплін Волинської православної богословської академії Ігор Сацик і керівник епархіального паломницького центру «Україна» Лариса Савчук. Співав архієрейський хор «Оранта» (керівник – заслужений діяч мистецтв України Василь Мойсіюк).

Різдвяне послання Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета вголосив о. Микола Нецькар.

У вітальному слові по завершенні Богослужіння митрополит закликав присутніх на мить уявити, що вони прийшли до храму, як на день народження. «Який подарунок ви принесете

народженому Спасителю? Найкраще – це ваші чисті серця і чисті душі», – побажав високопреосвященний. Після цього, давши настанову гарно провести свята і відчутти найголовніше – що це свято радості й любові, митрополит разом із соборним духовенством та парафіянами поколядував.

На запрошення владика Михаїла голова облдержадміністрації Володимир Гунчик та луцький міський голова Микола Романюк, які взяли участь у Відправі, звернулися до учасників торжества з вітальними словами.

8 січня, у свято, що називається Собор Пресвятої Богородиці, правлячий архієрей традиційно відслужив Божественну Літургію в соборі Різдва Христового у Володимирі.

У проповіді високопреосвященний висловив думку, що колядування є проявом молитви й поза храмом, адже це прославлення народженого Спасителя зі зверненням до Нього. Колядку можна вважати молитвою ще й за те, що має відповідний зміст, певною мірою догматичний.

Потім уряд місцевої недільної школи виступили з колядками.

Із владикою служили: міський декан протоієрей Юрій Пилипець, районний – протоієрей Євген Шевчук, інше місцеве духовенство. У Відправі, зокрема, взяла участь намісниця володимирського монастиря Різдва Христового ігуменя Марія (Ігнатенко), міський голова Петро Саганюк.

У кафедральному соборі
відправили похорон гвардійця

Богослужіння по загиблом у зоні АТО Тарасові Герасимюку 8 січня відслужив декан собору протоієрей Микола Нецькар.

У слові перед труною душпастир зазначив: молитовно просимо, щоб його молода душа перебувала в Божому Царстві. Допоки існуватиме українська земля, лунатиме гімн і житимуть українці, будемо пам'ятати наших оборонців.

Потому на Театральній площі відбулося громадське прощання із загиблим. Провести його в останню дорогу прийшли: голова ОДА Володимир Гунчик, голова облради Валентин Вітер, міський голова Микола Романюк, товариші по зброї, рідні, близькі, багато інших небайдужих.

Тарас Герасимюк, якому 10 січня виповнилося б 20 років, загинув під час ДТП в Донецькій області. Поховали в с. Городище-2 Луцького району, де залишилась його сім'я.

Пом'янули вояків УПА

8 січня настоятель Братської церкви Воздвиження хреста Господнього протоієрей Василь Ключак відслужив заупокійну літію по воїнах Української повстанської армії В'ячеслава Новосада й Антона Мельничука перед меморіальною дошкою, встановленою на їх честь на стіні Базового медичного коледжу (вул. Лесі Українки, 2).

Повстанці на псевдо Петрик та Ростик були закатовані 7 січня 1945 року саме там, на тодішній Ринковій площі обласного центру.

Митрополіч Богослужіння
у нововолинському храмі
Святого Духа

9 січня, в день пам'яті первомученика й апостола архidiaкона Стефана правлячий архієрей відслужив Літургію в цьому Божому домі з нагоди дня ангела декана й настоятеля парафії протоієрея Стефана Фальмеса.

У проповіді високопреосвященний Михаїл розтлумачив поняття гріха, тілесного і духовного, його наслідків для людини. При цьому владика спростував хибне поняття «важких і легких гріхів» за Десятьма заповідями: можна не вбити тілесно, але сильно образити («вбити») словом, можна не перелобувати, але згрішити блудними помислами...

Архіпастир висловив думку щодо традиційного вітання на Різдво, виходячи з догматичного вчення Православної Церкви: «Ми не кажемо "Христос народився!", а "Христос рождається!" чи "Христос народжується!". Постійно Син Божий народжується. Ісус Христос один раз прийшов фізично, а Син Божий постійно народжується від Отця в сутності Святої Трійці».

Окрім благочинного, з владикою служило й інше місцеве духовенство.

ТОЧКА ЗОРУ

ТВОЯ ДЕСЯТИНА

За великим рахунком до храму ідуть, аби збагатитись духовно і знайти виходи із непростих життєвих ситуацій. Люди шукають полегшення в наболілому і завжди сподіваються на Господню допомогу. Щира молитва полегшує людські страждання і здатна зцілити згорьовану душу та тіло. «Просіть, і дасться вам; шукайте, і знайдете, стукайте, і відчинять вам; бо кожен, хто просить, одержує, і хто шукає, знаходить, і тому, хто стукає, відчиняють. Отже, все, чого бажаєте, щоб вам робили люди, так і ви робіть їм, бо в цьому є Закон і Пророки» (Мф:7-7, 8, 12).

Щирі молитвеники ніколи не виходять з Божого дому голіруч – Господь завжди обдаровує їх щедротами. Притім Творцю від нас, окрім молитви, нічого не потрібно. В новозавітному Письмі нічого не сказано про десятину, яку християни будцімто повинні віддавати на церкву. Але пожертвовані гроші залучаються на ремонт храмів, плату за енергоносії, транспортні витрати, видавничу справу, організацію релігійних передач в телерадіофері – словом, забезпечують життєдіяльність духовного осередку.

Благочинність, як правило, повинна бути безіменна. Якщо ви у храмі поклали на тацю більшу купюру, то ваше ім'я буде відоме тільки Творцю, Який знайде можливість віддячити вам за

щедрість. Ті ж, хто творять добрі справи задля «піару», залучаючи до акцій засоби масової інформації, мабуть, не довіряють всевидящому оку Господу і перестраховуються, аби не кануло у безвість подароване...

Дехто вважає, що його пожертви ідуть суто в кишеню священникам (яким, до речі, треба жити саме од віваря!), і не бажають віддавати свої кровні, хоча не проти прислужитися власними статками на славу Божу. Як діяти в такому випадку?

Один мій приятель це питання вирішує досить

ефективно. Вирахувавши десятину від власних доходів, спрямовує кошти на конкретні справи: купує лавки й книги для нової церкви, офірує на лікування хворого (знайомого і не дуже), придбає щось із зимового одягу сироті... Така десятина справжнього вірянина з успіхом вписується в Божий закон «Люби ближнього» і дає йому життєву насагу творити і надалі добро в силу власних можливостей.

А тепер порівняймо нашу середню зарплатну десятину із такими ж відсотками сучасних багатіїв, так званих олігархів. Якщо і спроможеться такий власник на жертву в один відсоток свого статку, то про це знатиме чи не увесь світ, бо не менше ще одного відсотка йому потрібно заплатити за телерадіофері та газетну рекламну площу...

Як ми знаємо з Письма, Сам Бог ніколи не змінюється, але іноді змінюється Його вимоги. Біблія недвозначно говорить, що жертвна смерть Христа і Його преславне воскресіння поклали край юдейському Закону з його 613-ма обрядовими заповідями, у т.ч. про десятину. Апостол Павло проводив «збір для святих», які потребували підтримки. Але ніде в Біблії ми не читаємо, щоб він чи інші апостоли збирали засоби як плату за своє служіння (Діян. 3:6). Хоча Павло завжди з вдячністю приймав дари від збору, «...не тому, що я шукав подаяння, але шукаю плоду, який примножується на користь вашу» (1 Фес. 2:9; Флп. 4:15). Отже, серед послідовників Христа в першому

столітті практикувалося добровільне дарування, а не обов'язковий збір десятини. Пізніше св. Юстин Мученик писав: «Багаті серед нас допомагають бідним... І забезпечені, за бажанням, дають кожен скільки вважає за потрібне» («Перша апологія», бл. 150 р.).

Проте десятину як форма забезпечення Церкви іноді зустрічалася в Православ'ї. Так, святий рівноапостольний князь Володимир на десяту частину своїх доходів побудував Десятинну церкву – перший мурований храм на Русі. Збирали десятину в нас, як і в стародавньому Ізраїлі, натурою, на користь храму і його служителів. Була навіть посада «десятника», а в РПЦ після Стоглавого собору – «десятьського священника», у віданні якого був збір десятини. Але у XVIII столітті ці посади зникли.

В Церкві Новозавітній строга десятину стала необов'язковою; за часів апостолів було добровільне пожертвування. У Православній Церкві є тільки вільні офіри, хоча деякі віряни прагнуть жертвувати не менше як десятину своїх доходів, посилаючись на біблійне правило. Це справа їх особистого благочестя. Але, маючи можливість допомогти іншим, ми утверджуємось у власній людській гідності та душевній величч. Згадаймо споконвічну прадідівську мудрість: краще давати, аніж просити.

Віталій КЛИМЧУК

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2, 3

Епархіяльна телепередача: ставлення православних до мистецтва

9 січня у пряму ефірі державного каналу «Нова Волинь» вийшла чергова програма «Що каже священник» на тему «Церква і мистецтво».

Про це говорили інспектор з питань місійної діяльності духовної консисторії протоієрей Юрій Близнюк, а також миряни – літредактор інформаційно-видавничого центру епархії, член Спілки християнських письменників України Віктор Гребенюк і ведуча Світлана Павлова.

Ішлося насамперед про колядки та вертепи, адже то був третій день Різдва. Гості студії розповіли про походження цих видів мистецтва, про язичницькі та християнські елементи в них. Говорили також про те, яких критеріїв треба дотримуватись акторам, письменникам, режисерам, іншим митцям, творчачи на духовну тематику. Як позитивний приклад продемонстрували уривок інсценізації новели «Крижем» В. Гребенюка зі збірки «Тетрамерон» у виконанні луцького молодіжного театру-студії «Гармидер» (режисер Руслана Порицька).

На завершення передачі в студії колядували митрополит Луцький і Волинський Михайл та священнослужителі кафедрального собору Святої Трійці.

«Що каже священник» – це спільний проект «Нова Волинь» та епархіяльної телестудії «Собор» (головний редактор Андрій Гнатюк). Запис передачі можна переглянути на сайті епархії в розділі «Відео».

Митрополит Михайл відвідав Хрестовоздвиженську парафію в с. Угринів

11 січня, в неділю після Різдва Христового, правлячий архієрей служив Літургію із громадою, яка торік перейшла в Київський Патріархат із Московського, – Хрестовоздвиженською в с. Угринів Горохівського деканату.

У проповіді владика Михайл розповів про сутність цього свята, про поняття віри, відмінність Православ'я від інших конфесій та релігій, про важливість творення добрих справ у земному житті християнина. Також високопреосвященний підсумував життя парафії за попередній рік.

Після цього митрополит вручив благословенні грамоти активним парафіянам.

Із владикою служили: горохівський декан протоієрей Андрій Сидор, настоятель храму священник Микола Севет, інші місцеві душпастирі.

По всій епархії – багато різдвяних заходів

Митрополит Михайл, священники, миряни колядували в державних установах, різних організаціях, влаштовували або долучалися до святкових дійств та акцій.

10 січня у с. Смолигів Луцького районного деканату відбувся фестиваль колядок. Разом зі

світськими й церковними колективами новонародженого Спасителя прославив правлячий архієрей, декан протоієрей Володимир Присяжнюк та інше місцеве духовенство.

11 січня владика вітав волинян із Різдом Христовим на Театральному майдані обласного центру під час акції «Спільна колядка». Наступного дня,

12 січня, з деканом протоієреєм Михайлом Онищуком та іншими панотцями високопреосвященний закладав голови ОДА Володимирів Гунчику, голові облради Валентину Вітрові й іншим працівникам цих органів, а 14-го – виконкомові Луцької міськради.

12 січня митрополит зі священнослужителями кафедрального Троїцького собору колядував для колективу Волинської держтелерадіокомпанії.

10 січня в РНД «Просвіта» м. Горохів проведено благодійну коляду «Ти повертайся додому живим» за участю хорів деканату. Перед початком ушанували пам'ять героя-горохівчанина Ігоря Сливки, який загинув на Донбасі. На заході були присутні декан протоієрей Андрій Сидор, голова райради Леонід Андрійчук, міський голова Віктор Годик, представники громадськості та ЗМІ. Участь взяли дитячі колективи – гурт-студія «Кобзарик» (керівник Любов Мосієвич), гурт «Щедрик» (керівник Людмила Гетьманчук), а також хор «Барви осені» (керівник Надія Пасічнюк), учителі школи-гімназії. Волонтери поставили вертеп на теми сьогодення (керівник Валентина Магурчак). Було зібрано й передано волонтерам 22647 грн.

10–11 січня проходив фестиваль «Різдво у Луцьку». З благословіння митрополита в ньому взяли участь учні Центру християнського виховання дітей і молоді з Луцька.

11 січня вже четвертий рік поспіль у селищі Локачі відбувся благодійний концерт колядок, щедрівок і вертепів за участю хорів та інших колективів деканату. Як повідомив декан протоієрей Ігор Дружинець, зібрали 14 215 грн пожертв для війська. Їх вручено воїнам батальйону «Айдар», які були присутні в залі. Настоятель Свято-Михайлівської парафії с. Кисилин священник Іван Квік та начальниці відділу культури РДА Ольга Кривська передали їм прапор України з написаними побажаннями дітей із цієї громади.

11 січня в с. Покащів Ківерецького району вже втретє за підтримки підприємця Миколи Барабаша, сільського голови Богдана Чекеренди та настоятеля Хрестовоздвиженського храму священника Івана Заторського в Будинку культури пройшло свято колядки. В ньому взяли участь декан протоієрей Іван Семенюк, інше місцеве духовенство, церковні хори собору Покрови Пресвятої Богородиці (Ківерці), сіл Хорлупи, Дерно, Дидичі, Котів. Перлинкою свята був вертеп у виконанні жителів Покащева й Одерад. Великою приємністю для присутніх стало виконання колядок гуртом «Віфлеєм» (керівник Микола Барабаш).

11 січня цуманський декан протоієрей Тарас Манелюк, як і щороку, відвідав із різдвяними привітаннями місцеві заклади й установи, зокрема загальноосвітню школу і дитсадок. Колядували учні недільної школи та інші малюки.

11 січня в Люблинці Ковельського районного

деканату відбулася вистава «Різдвяна мрія», мета якої – збір коштів на підтримку армії. Організатори цього дійства (драматичні сценки з вертепом, колядуванням тощо) – уся Свято-Пантелеймонівська громада. Зібрані 5 690 грн передали у Люблинський волонтерський пункт ВГО «Комітет громадського спротиву» (керівник Владислав Свиріпа).

14 січня хор Волинської православної богословської академії (регент Василь Кравчук) був учасником фестивалю «Різдвяні піснеспіви» в Палаці культури обласного центру.

Подібні заходи відбулися і в інших містах, селищах і селах Волині.

Єпископ Матфей очолив храмові свята в Торчині та Володимирі

Вікарій епархії з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михайла відправив Боже-ственну Літургію: у селищі – 9 січня, в місті – 14-го.

У торчинському храмі Апостола і первомученика архidiaкона Стефана Луцького районного деканату з владикою служили настоятель протоієрей Степан Деленів та інше місцеве духовенство. За Відправою співав архієрейський хор «Оранта». Учасників празника привітали колядками й віншівками вихованці парафіяльної недільної школи.

За кілька днів єпископа Матфея зустрічали в церкві Святого Василя Великого, що у Володимирі-Волинському. Архієрей розділив радість престольного торжества з деканом протоієреєм Юрієм Филипцем, настоятелем парафії протоієреєм Тарасом Стефурую. Було відслужено молебень з нагоди Нового року за юліанським календарем. Колядували для духовенства й вірян учні місцевої гімназії.

Митрополит Михайл очолив празник у Боголюбах

14 січня, на Обрізання Господнє та в день святи-теля Василя Великого, владика відправив Боже-ственну Літургію в Василівському храмі.

У проповіді високопреосвященний зупинився на постаті цього угодника Божого, його вкладі у розвиток богословської науки. Також архієпископ торкнувся теми різних календарів, а відповідно й «святкування Нових років». Зазначив, що різниці, коли відзначати Новий рік, немає, але це час постановки планів, які людина буде втілювати з допомогою Божою.

Архієрей нагородив медаллю Великомученика Юрія Переможця сільського голову Марію Якубовську та вручив декілька благословенних грамот активним парафіянам.

Із владикою служили: декан протоієрей Володимир Присяжнюк, настоятель парафії протоієрей Олександр Сенів та інше духовенство. На завершення Відправи, як зазвичай, вихованці місцевої недільної школи колядували, щедрували та посівали.

Митрополит очолив храмові свята в Лемешеві

Боже-ственну Літургію відправили в місцевій церкві Преподобного Серафима Саровського

15 січня, в день пам'яті цього святого.

У проповіді високопреосвященний розтлумачив одну з найвідоміших фраз преподобного «Стяжайте благодать Духа Святого!» на прикладі бджоли. Ця «Божа комаха» не відразу виробляє мед, а постійно трудиться над кожним складником, щоби врешті отримати продукт. Розповів і про такі поняття як любов, совість, Божий закон.

Із владикою служили: горохівський декан протоієрей Андрій Сидор, настоятель парафії протоієрей Ярослав Музичук, інше духовенство – місце-цеве та з Іваничівського благочиння.

Архієрей вручив кілька благословенних грамот найактивнішим вірним парафії.

У кафедральному соборі відправили похорон бійця 51-ї ОМБр

15 січня заупокійне богослужіння по загиблому в зоні АТО Сергієві Куруці очолив голова інформаційно-видавничого центру епархії протоієрей Віталій Собко.

Ті, хто посягає на життя захисників нашої Батьківщини, – ніхто інший як нащадки Каїна й Ірода, підкреслив священник. Щодо героя зазначив, що він, будучи воїном, не відступив, не зрадив та не злякався, а місію, котра випала на його долю, виконав до кінця.

Після відправлення на Театральному майдані відбулося громадське прощання із загиблим. Разом із духовенством собору та Луцького районного деканату в останню путь його, зокрема, провели представники влади, бойові побратими, численна громадськість. Погребіння героя звершили на алеї почесних поховань міського кладовища поблизу с. Гаразджа.

Сергій Курука загинув в «іловайському котлі», довгий час не числився ні в списках загиблих, ні в списках полонених. Похований був у Дніпропетровську як невідомий солдат. Лише після пошуків за аналізом ДНК встановили його особу.

Благодійний телерадіомарафон «Бог багатий милосердям»

16 січня протягом дня зі сцени муздрамтеатру ім. Т. Шевченка лунали колядки, щедрівки та ставились вертепи у виконанні творчих колективів різних Церков. Дійство транслювали в прямому ефірі обласні державні телебачення, радіо та FM-станція «Радіо Луцьк».

Відкриваючи захід, митрополит Луцький і Волинський Михайл наголосив, що в умовах неоголошеної війни потребуючих стало ще більше, є велика необхідність, аби день проведення добродійного марафону став днем милосердя, єдності та любові.

Цього разу Київський Патріархат представляли хор Свято-Троїцького храму селища Турійськ, колектив «Надвечір'я» із Рожища та хор недільної школи храму Різдва Пресвятої Богородиці цього ж населеного пункту. Їхні виступи супроводжувалися зверненнями деканів – протоієреїв Миколи Даньківа та Василя Шняка.

Продовження на с. 6

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

Село трьох храмів

19 грудня іваницівський декан протоієрей Ярослав Мельничук із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла освятив каплицю на честь Святителя Миколая Чудотворця в с. Соснина.

Божницю побудовано за кошти місцевого фермера Тараса Дмитрука, якого Патріарх Філарет нагородив орденом Архистратига Михаїла. Митрополиту благословенну грамоту отримав Віктор Дмитрук.

Це вже третє місце молитви в цьому великому селі: окрім храму Великомучениці Параскеви-П'ятниці, діє нещодавно освячена каплиця Введення Пресвятої Богородиці.

Із благочинним служили: настоятель парафії протоієрей Володимир Конопко, інші панотці – місцеві та з Нововолинського деканату.

На місці спочинку

14 грудня декан протоієрей Стефан Фульмес із благословіння митрополита Михаїла очолив чин освяти храму Апостола Андрія Первозваного у с. Осмиловичі Нововолинського деканату.

З ним служили настоятель місцевої громади Святителя Миколая Чудотворця священник Андрій Бойко, інше місцеве духовенство.

У капличці не буде постійних Богослужінь, її використовуватимуть тільки як цвинтарну.

Орест ВЛАСЮК
Світлини з архіву священників

ПІЗНАЄМО БІБЛІЮ

ПОЧАТКИ ГРОМАДСЬКОГО БОГОСЛУЖІННЯ

«І пізнав Адам ще [Єву], дружину свою, і вона народила сина, і нарекла йому ім'я: Сиф, тому що, [говорила вона,] Бог поклав мені інше сім'я, замість Авеля, якого убив Каїн. У Сифа також народився син, і він нарід йому ім'я: Енос; тоді почали призивати ім'я Господа [Бога]» (Бут. 4:25–26).

Замість двох старших дітей Адама і Єви, з яких один не виправдав сподівань (Каїн), інший – передчасно загинув (Авель), зберігачам істинної віри і благочестя Бог дарує третього сина – Сифа. Значення його імені пояснено в самому тексті: «утвердження, основи» істинної віри або «відшкодування» втрати, завданою загибеллю Авеля. «Все це показує, що в Сифові Єва сподівалась на відновлення та збереження благословенного сімені й нарекає йому ім'я в душі віри та споглядання в майбутнє», – пише святитель Філарет (Дроздов). І дійсно, будучи родоначальником благочестивих патріархів допотопного періоду (сифітів), Сиф став тим стовпом, на якому стояла й утверджувалася первісна релігія і Церква. Щодо цього Сиф є ніби прообразом самого Ісуса Христа (1 Кор. 3:11).

У Сифа також народився син, і він нарід йому ім'я: Енос...

Ім'я цього патріарха в буквальному перекладі

з єврейської означає: «слабкий, кволий, немичний, смертний», звідки похідний іменник: «людина», бо їй характерні ці властивості природи (Пс. 8:5). Вже ім'я достатньо свідчить про смиренну покірність перед Богом, який відрізняв благочестивих сифітів, на противагу горделивій зарозумілості каїнітів.

«...Тоді почали призивати ім'я Господа [Бога]». У церковнослов'янському перекладі замість слів «тоді почали» пишеться «сей упова». Сталося це від змішування двох фонетично схожих єврейських слів, з яких одне означає «починати», а інше – «піднятися, уповати». Перевага тут має бути віддана українському перекладу.

Що стосується змісту цієї біблійної фрази, то вона перш за все говорить про урочисте призивання за днів Еноса імені Бога як Єгови, тобто про початок громадського богослужіння. По-друге, як думають деякі з отців Церкви (Йоан Златоуст, Феодорит Кирський, Єфрем Сирін),

вона вказує на те, що сифіти за свою ревність Єгови, урочисте Його прославляння почали називатися «в ім'я Єгови» – «єговістами» (Іс. 45:3). Все це особливо виділяло благочестивих сифітів, ревнителів Бога і давало їм право на те найменування «синів Божих», з яким ми зустрічаємося пізніше (Бут. 6:2).

І ось в той час, як покоління каїнітів через занування міста, винахід світських ремесел і мистецтв клало перший камінь мирській могутності, плем'я сифітів спільним призиванням Бога покладає основу Царства Божого на землі – Церкви як спільноти людей, об'єднаних вірою в Спасителя (Єгову) і надією на визволення через Нього.

священик Андрій ХРОМЯК,
викладач Волинської православної
богословської академії,
кандидат богословських наук

Не розумієте деяких місць у Святому Письмі? Бажаєте ґрунтовних пояснень окремих цитат із Біблії? Звертайтеся до редакції: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1; (0332) 72-21-82; hazeta.vyev@gmail.com

ХУДОЖНЄ СЛОВО

ПРО ЧОЛОВІКА, ЯКИЙ НЕ БУВ СХОЖИМ НА СЕБЕ

Був собі один чоловік. І він не вмів бути схожим на себе.

Коли він народився, був схожим на маму. І на тата.

Відтак схожим на маму – коли бував м'яким і поступливим. Коли ж суворим та рішучим – тоді на тата.

Коли він був веселим і сміявся – був схожим на клоуна.

Коли сумував – скидався на П'єро.

Коли дивився на себе у дзеркало – вподібнювався моделі.

Коли сердився – мав вигляд божевільного.

Коли залицявся – ставав викапаній Дон Жуан.

Через це одна дівчина вийшла за нього заміж. Та в них не було дітей, бо його діти мусили б стати бодай трішки схожими на нього. А він не мав свого обличчя.

Коли він співав – то був настільки схожим на артиста, який виконував цю пісню, що люди не стримувалися і аплодували. І так до нього прийшла слава.

Він став заробляти багато грошей. Лічив їх, лічив... і став схожим на банкіра. Його біда – чи щастя – було в тому, що він не міг бути схожим на двох різних людей водночас. А коли він співав,

то думав про гроші – він не міг тепер про них не думати, – і тому був схожим на банкіра.

Так від нього пішла слава.

І він залишився сумним – як П'єро, і бідним – як церковна миша.

Дружина сказала, що піде від нього, бо він тепер скидався на жебрака. А жінки таких не кохають.

І тоді він розсердився, і став схожим на божевільного.

І дружина пішла від нього.

І він був сумний та нещасний, як П'єро та жебрак, – бо між ними нема суперечності.

Вирішив він піти до мудреця й попросити поради – на кого йому бути схожим тепер.

У дорозі він був схожим на жебрака, на мандрівника, на клоуна... і часом на божевільного. Мудрець зустрів його – і зрозумів, у чому суть.

І сказав мудрець:

«Коли людина творить добро й милосердя і при цьому не величається й не думає про власну користь – тоді вона стає схожою на Бога. Будь схожим на Бога!»

«О! Як це добре – бути схожим на Бога!» – радів чоловік, і від радості почав підійматись у повітря – бо трішечки вподібнився до янгола.

Але тут прийшла Смерть і сказала:

«Уже запізно! Я забираю тебе. І тепер твоє тіло буде схожим на мене. А твоя душа піде аж до Бога, і Він подивиться на тебе уважно, і вирішить, на кого вона більше схожа: на янгола чи на біса. І це вирішить твою подальшу долю...».

І він помер. Смерть забрала його тіло, і воно стало схожим на неї й розсіпалося на порох.

А його душа полетіла до Бога.

І сказав йому Бог:

«Більшу частину свого життя ти був схожим на Мого ворога і не схожим на Мене. Але ти випередив Смерть, і в останню хвилину дуже-дуже захотів наблизитися до Мене. Через це Я пробачаю тобі те, що ти був схожим на божевільного, на банкіра... і ще багато чого пробачаю тобі. Зрештою, ти й так уже трішечки став схожим на янгола. Будь янголом!»

І чоловік став янголом. І з радістю полетів виконувати своє перше завдання: розповідати усім про своє життя.

Ви теж можете його зустріти: янгола з обличчям чоловіка, який не був схожим на себе...

Наталія ДОБЖАНСЬКА

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2-4

Збір коштів для дітей-сиріт, хворих, неповносправних, малозабезпечених, постраждалих під час АТО триватиме до 1 березня ц. р. Переказати їх можна на р/р № 26049000000035, МФО 300023, код ЄДРПОУ 02940115 ПАТ «Укрсоцбанк», Волинська обласна організація Товариства Червоного Хреста України.

«Бог багатий милосердям» – це спільний проект Волинської ради Церков, облдержадміністрації, обласних держтелерадіокомпанії та організації Товариства Червоного Хреста.

Зустріч із ректорами вишів

16 січня у Волинській православній богословській академії митрополит Михайл та ректор ВПБА протоієрей Володимир Вакин приймали керівників українських і польських вищих навчальних закладів.

Гостями були ректор Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки Ігор Коцан, директор Інституту соціології, психології та соціальних комунікацій Національного педагогічного університету ім. М. Драгоманова Володимир Євтух, ректор Люблінського католицького університету Йоана-Павла II Ксьондз Антоні Дембінський.

Як повідомляє сайт *Vpba.org*, у ході зустрічі проведено екскурсію духовною школою, обговорено рамки співпраці вузів, майбутні спільні заходи.

Духовенство у маршах солідарності «Я – Волноха»

18 січня акції, зокрема, відбулися в Луцьку, Володимирі-Волинському, Нововолинську. В обласному центрі до громадської ходи долучився митрополит Луцький і Волинський Михайл.

Заходи стали відповіддю волинян на загибель мирного населення внаслідок обстрілу терористами рейсового автобуса під Волновою на Донбасі.

У Луцьку шестя відбувалось від Театрального майдану до могили героя «Небесної сотні» Василя Мойсея. Тут владики разом із деканом кафедрального собору Святої Трійці протоієреєм Миколою Нецькаром відслужили заупокійну літію по всіх, хто поклав своє життя за Батьківщину.

В душпастирському слові високопреосвященний, закликаючи до молитви за мир і нашу перемогу, зазначив: «Це не просто хід містом під прапорами і під колядку. Ми самі укріпились у цій вірі. Кожен на секунду, на сантиметр став ближчий до України, українське стало йому ближче. Ми прийшли і надихнули інших, тих, хто спостерігав з вікна, хто спостерігає за вільною по телевізору!»

До акції долучились: голова облради Валентин Вітер, громадські організації, інші небайдужі лучани.

Фонд «Матері Божої неустанної помочі» – дітям

18 січня голова благодійного фонду протоієрей Микола Гінайло із громадською організацією «Берег надії» привітали з Різдва Христовим дітей, що мають синдром ДЦП, у м. Володимирі, передали їм Біблію та солодоші.

Акція відбулась у приміщенні фонду. Діти колядували, щедрували та прославляли новонародженого Спасителя.

Хрещенські Богослужіння

19 січня святкові Служби, велике освячення води з нагоди Богоявлення, Хрещення Господнього, правили в усіх парафіях епархії.

У кафедральному храмі Святої Трійці Літургію очолив митрополит Луцький і Волинський Михайл, з яким служило соборне духовенство.

У проповіді високопреосвященний зазначив: це один із небагатьох днів у році, коли бачимо явний прояв Божественної благодаті – під час великого освячення води. Вона змінює свою природу і набуває цілющих властивостей. Архіпастир наголосив, що вплив цієї благодаті засвідчує: Бог і сьогодні за нашими молитвами діє на всіх нас.

Потім, як і щороку, відбувся хресний хід до берега річки Стир (пляж центрального парку), де владики відправили велике освячення води. Після цього митрополит освятив воду на підприємстві «Луцькводоканал».

А на парафії Великомученика і цілителя

ТОЧКА ЗОРУ

УБИТИ ЧИ ЗАЛИШИТИ?

Оксана носила під серцем хвору дитину. Лікар сказав, що краще її позбутися, доки термін вагітності дозволяє. Що робити? Вирішили з чоловіком запитати поради в священника. Той переконав народжувати. На цьому й зупинилися. Хлопчик і справді народився дуже хворим. Переніс декілька операцій, довгий час ходив із трубками в спи-

ні та голові. Але – ходив своїми ногами, розвивався, як усі діти, пішов до школи вчасно. Так, у нього є інвалідність. Однак він має і батьків, які люблять його таким, яким він є.

Що робити у такій ситуації? Чи правильно народжувати дитину, приречену на інвалідність? Про це ми поговоримо із психологом ВБФ «Запорук» Наталею Заболотною та настоятелем храму Різдва Пресвятої Богородиці в с. Білин Ковельського районного деканату священником Василем Фурманом.

– Якщо у дитини є хоч один шанс поборотися за своє життя, що мама повинна зробити: народжувати чи йти на аборт?

о. Василь Фурман:

– Дитина – Божий дар. Ми ще не можемо побачити її, але можемо вже молитися за неї. «Нехай буде воля Твоя», – молимося ми, тож маємо примирятися з волею Отця Небесного.

Наталія Заболотна:

– Важке питання... Та вирішує його жінка, а краще сім'я разом. У будь-якому випадку, я дуже вірю, що те рішення буде найкращим для жінки і для сім'ї.

– Як матері, яка зважилася народити хвору дитину, не відчувати себе непотрібною

в суспільстві зі своїм малям і як можна відгортитися від звинувачень: «Нащо таке дитя народилося – мучитися?»

о. Василь Фурман:

– Якщо дитина народилася калікою й батьки не хочуть її прийняти, можна віддати в притулок, щоб хтось інший з радістю взяв на вихован-

ня. Але я знаю сім'ю, у якій росте дитина, про яку лікарі при народженні казали, що не буде говорити й ходити. Батьки ж, попри всі труднощі, не покинули дитя, дали можливість йому розвиватися. Хлопчик ходить до школи, має світлий розум, прагне до знань. Якби від нього свого часу відмовилися батьки, не було б серед нас таких людей, які змінюють світ. Вони вчать нас бути милосердними і добрими. А щодо звинувачень... Ісуса Христа і святих отців теж засуджували свого часу, але це не заважало їм нести світло. За цей подвиг матері будуть нагороджені Всевишнім.

Наталія Заболотна:

– Важливо усвідомлювати матері, де її відповідальність, а де вплив інших факторів на здоров'я та життя дитини, на що може і на що не може впливати жінка. Є певні речі, на які ми як люди не можемо вплинути, і це потрібно лише прийняти.

По-перше, важливо, наскільки ці жінки беруть на себе відповідальність за свій вчинок, а по-друге – вони просто хочуть бути мамами, як усі інші, адже одне з призначень жінки – материнство! Жодна істота, крім людини, не чинить абортів.

Якщо ці мами роблять вибір залишити хвору дитину – то це найкраще, що вони можуть зараз зробити!

ЛЮБИТИ ДО ОСТАННЬОГО

У 17 років дівчатка мріють про перше кохання, гарне вбрання, теплі слова. Але що робити, коли твої сімнадцять, тільки-но розпочавшись, уже обриваються? Бо їх наздогнала страшна хвороба – рак.

Сьогодні у нашому суспільстві лише починають говорити про допомогу тим, хто помирає. Є й термін, як це має називатися, – паліативна медицина. Це сучасний напрямок медичної допомоги та соціальної опіки, що застосовується до пацієнтів з важкими невиліковними хворобами (в активній фазі розвитку) та обмеженою тривалістю/прогнозом життя.

Тож якщо дитина помирає, їй потрібно допомогти. Але як?

1. Найважливішою є допомога лікарів, які дають знеболювальне. Не може ж дитина терпіти сильного болю!

2. Духовна підтримка є теж неоціненною. Як правило, розповісти дитині про тілесну смерть та безсмертну душу, Сповідь і Причастя найкраще вдається священнику. В цьому дитина віднаходить заспокоєння й умиротвореність.

3. Підтримка рідних, близьких, небайдужих людей. Ця допомога може бути лише одна – показати, проявити, розділити любов до дитини.

4. Моральна підтримка потрібна і батькам, і сестрам чи братам недужого.

Навіть якщо ти готовий до смерті, вона приходить неочікувано.

Алла лікувалась від раку легень більше року. «Четверта стадія з метастазами у легенях», – чула неодноразово від медиків. Але навіть у найважчі хвилини надіялась на диво. А воно ж буває!

– Так хочеться босоніжки на підборах! – мріяла дівчинка про подарунок на день народження. – Але ж я не зможу в них ходити, бо ноги болять, – ділилася зі мною своїми переживаннями. – Є зараз на платформі, одужаю, куплю.

У той же день я мала гроші для неї, щоб разом з нею, коли дівчинка підніметься з ліжка, купити босоніжки. Ці гроші передала зовсім не знайома

з дівчинкою жінка, яка допомагала їй протягом лікування фінансово. Не судилося купити це взуття. Кошти було передано дівчинці на особисті витрати, чому вона теж зраділа, бо кишенькових грошей ніколи не мала, адже з багатодітної родини.

– Подивіться, який гарний букет квітів мені приніс посильний на день народження. Це ви організували?

– Ні, не я, – відповідаю. Хоча знаю, що ці квіти надіслала волонтер із Києва. Вони познайомилися з Аллочкою під час лікування в Національному інституті раку. Там і здружилися. Ось так зовсім чужа людина не забула про чужу дитину. А ще одного разу навіть приїхала з Києва її відвідати. І не просто приїхала, а ще й влаштувала зустріч двох по-

дружок, які познайомилися в тій же лікарні. Вони були одного віку й мали однаковий діагноз. Та дівчинка приїжджала до Алли аж з Тернополя. Радості дівчаток не було меж!

Діти повинні залишатися дітьми завжди, бавитися, мріяти, радіти, сміятися... В цьому важко хворих дітей можуть підтримати волонтери. Вони і диски улюбленої виконавиці з підписом знайдуть, і тортик принесуть, і вдома відвідають, і телефонувати будуть, і в соцмережах смайлики надсилати, і мрії здійснювати.

Хоча дитина і відчуває, що помирає, але наш обов'язок – любити її до кінця. Чужу дитину, як свою.

Валерія ЛЕСЮК

Пантелеймона в селищі Люблинець, що на Ковельщині, чин великого освячення води на природній водоймі настоятель священник Матвій Олійник правив уперше. Після освячення парафіяни занурювались у воду, співали Державний Гімн, дякували Богу за благодать.

У Любомлі відспівали героя

20 січня любомльський декан протоієрей Віктор Возняк у храмі Архистратига Божого Михаїла в районному центрі очолив чин похорону Миколи Штанського. Він загинув під Дебальцевим на Донбасі. Співслужило з о. Віктором духовенство благочиння. З усіма молились голова районної ради Микола Сушик та міський голова Роман Ющук.

Потому відбулося громадське прощання на центральній площі міста. Зібралось понад тисяча осіб: представники влади, бойові побратими, рідні, близькі та просто небайдужі. Поховали солдата на любомльському кладовищі біля інших бійців, котрих забрала страшна війна на Сході.

Микола Штанський – 55-річний командир шостої гармати другої батареї першого артилерійського дивізіону 44-ї бригади. Працював залізничником, після виходу на пенсію пішов добровольцем захищати Батьківщину і загинув під час обстрілу. Вдовою залишилась дружина Олена, сиротами дві доньки – студентка Оксана і школярка Вікторія.

Духовенство у заходах до Дня соборності

22 січня митрополит Михайл і канцлер епархії протоієрей Микола Цап побували на урочистостях у муздрамтеатрі ім. Т. Шевченка.

Потому з деканом кафедрального храму Святої Трійці протоієреєм Миколою Нецькаром і кліром владики відслужили літію по всіх загиблих за вільну та єдину Вітчизну. Молились голова ОДА Володимир Гунчик, голова облради Валентин Вітер та громадськість.

У душпастирському слові високопреосвященний зазначив, що хоч відзначимо подію майже сторічної давнини, приклади боротьби за соборність є і сьогодні, ними й надихаємось.

Відтак відбулось покладення квітів до меморіальної дошки героям «Небесної сотні» та всім загиблим за Україну.

У Володимирі-Волинському помічник міського декана протоієрей Ігор Бігун та інше місце духовенство побували в Мистецькому центрі ім. Т. Шевченка на урочистому концерті до Дня соборності.

А в Любомлі декан протоієрей Віктор Возняк разом із тими, хто зібрався відзначити цей день, молився за Україну та пом'янув усіх загиблих за неї. Після цього виголосив слово, зауваживши: боротьба за незалежність і єдність Сходу й Заходу триває досі. Також відбувся своєрідний флешмоб, учасники якого жертвували кошти на потреби армії.

До дня народження Патріарха

Митрополит Луцький і Волинський Михайл та єпископ Володимир-Волинський Матфей співслужили **24 січня** Всенічну, а наступного дня, **25 січня**, – Літургію в головному храмі УПЦ КП.

Як повідомляє сайт *Cerkva.info*, Відправи в столичному кафедральному соборі на честь рівноапостольного великого князя Володимира очолював Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет. Під час Божественної Літургії відбулась хіротонія ієромонаха Варсонофія (Рудніка) на єпископа Ужгородського і Закарпатського.

Пом'янули героїв Крут

29 січня митрополит Михайл взяв участь у мітингу-реквіемі й очолив заупокійну літію по загиблих перед пам'ятним хрестом на їхню честь (район вул. Дубнівської обласного центру).

У слові високопреосвященний зазначив: це день як скорботи, так і духовного піднесення. «День скорботи, бо згадуємо події, які тривожать наш розум, коли молодь пішла захищати незалежність молодій державі. Але й надихаємось великою вірою від них, малоозброєних, необстріляних, але глибоко люблячих свою державу юнаків, які без страху, без вагань пішли, грудьми захищаючи Україну».

Закінчення на с. 7

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2-4, 6

Проводячи паралелі з сучасними подіями, митрополит завершив: «Ми переможемо – своєю вірою в Бога й Україну».

Із владику молились: канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, декан кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Микола Нецькар, ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакин, міське та соборне духовенство, голова ОДА Володимир Гунчик, голова облради Валентин Вітер, міський голова Микола Романюк, громадськість міста, учнівська і студентська молодь.

Подібні богослужіння відбулись і в інших деканатах єпархії.

У кафедральному соборі відправлено похорон бійців 51-ї ОМБр

29 січня заупокійне богослужіння по загиблому в зоні АТО Олександрові Войчуку очолив митрополит Михаїл.

У надгробному слові владики зазначив: «Можна прожити сто років і більше, але чи згадають тебе? І як ти прожив ці роки? Чи твої справи запам'ятають на землі та чи твої справи прийме Господь на небі? А можна прожити короткий вік, але славно. У давніх спартанців був вислів матерів і дружин, коли вони проводжали на війну: повертайся зі щитом або на щиті, тобто

живим або загиблим героєм. Олександр повернув героя...»

Також митрополит, зауважуючи, що в цей день ми згадуємо героїв Крут, підкреслив: через любов до рідної землі першими в нас ідуть її захищати діти – Крути, Майдан, війна на Сході. Ми повинні хоча б надихатися ними, підсумував архієрей.

Погребіння звершили на алеї почесних поховань міського кладовища поблизу с. Гараджа.

Олександр Войчук загинув під Іловайськом у серпні, довгий час числився зниклим безвісти. Згодом був похований у Дніпропетровську як невідомий солдат. Нещодавно за аналізом ДНК встановили його особу.

У Горохові та Любомлі благословили мобілізованих

Місцеві декани відправили молебні для новобранців, звернулися до них із пастирськими словами.

Під час богослужіння 28 січня горохівський благочинний протоієрей Андрій Сидор закликав воїнів довіритися Богові, щиро вірити в Його блага провидіння й побажав, аби вони живі й неушкоджені повернулися додому.

29 й 30 січня мобілізованих земляків благословляв любомльський декан протоієрей Віктор Возняк. Після молебнів і настановчих слів він подарував військовикам молитовники.

30 січня митрополит очолив заупокійну

відправу по Василеві Зелінському, загиблому на Донбасі.

Архієрей у надгробному слові розповів таку історію: померло немовля, і мати запитувала священника, чому Господь забрав його, воно ж іще ні в чому не винне. Душпастир відповів: Господь жертвує цією дитиною, щоб вас привести у храм, щоб ви змінилися, щоб переосмислили своє життя, свої думки. Високопреосвященний наголосив: стоячи біля труни, ми не просто оплакуємо цього молодого чоловіка. Він запитує нас: А ви змінилися? Ви стали іншими? Ви стали по-іншому дивитись на свою Батьківщину, на стосунки між собою, на свою віру православну? Ви іншими стали чи залишаєтесь такими ж?

По відспівуванні на Театральній площі проходило громадське прощання з героями. Проводили їх в останню дорогу декан кафедрального собору протоієрей Микола Нецькар із кліром,

голова облдержадміністрації Володимир Гунчик, голова облради Валентин Вітер, міський голова Микола Романюк, рідні, близькі, товариші по зброї, представники громадськості.

Погребіння Василя Зелінського на цвинтарі в с. Липини Луцького районного деканату здійснив настоятель місцевої парафії Святої Трійці протоієрей Микола Цап'юк.

Василь Зелінський – розвідник волинської бригади. Загинув в «іловайському котлі» та був похований у Запоріжжі. Після встановлення особи за аналізом ДНК привезений до Луцька. Без батька залишилось двоє дітей.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті pravoslavia.volyn.ua

ОФІЦІЙНО

Священника Назарія Благути призначено настоятелем парафії Покрови Пресвятої Богородиці в Ковелі (указ № 92 від 24 грудня 2014 р.).

Протоієрею Борисові Григлевичу оголошено сувору догану за порушення церковного уставу (№ 93 від 30 грудня).
Священника Юрія Крохмалю-Брилевського

звільнено від обов'язків капелана Волинського обласного дитячого територіального медичного об'єднання та настоятеля каплиці Святителя Миколая Чудотворця в цьому закладі, а **протоієрея Миколу Шутяка** призначено на ці посади (№ 94, 95 від 30 грудня).

Протоієрея Георгія Лагановського призначено настоятелем парафії Великомученика Юрія Переможця в с. Підгайці Луцького райдеку (№ 96 від 31 грудня).

ЕПАРХІАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

1 березня

День народження: 40 років тому, 1975-го, – протоієрей Ярослав Місюк, керівник служби протоколу духовної консисторії, клірик кафедрального собору Святої Трійці в Луцьку; 30 років тому, 1985-го, – священник Сергій Зеленько.

7 березня

День народження: 35 років тому, 1980-го, – протоієрей Володимир Пиріг, настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці в сс. Милановичі й Торговище Турійського деканату.

9 березня

День народження: 50 років тому, 1965-го, – протоієрей Петро Ступінь, настоятель парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Дідичі Ківерецького деканату.

11 березня

День народження: 25 років тому,

1990-го, – священник Тарас Ханас, настоятель парафії Архистратига Михаїла в с. Рудня та Великомученика Димитрія Солунського в с. Валер'янівка Рожицького деканату.

13 березня

День народження: 60 років тому, 1955-го, – протоієрей Іван Гіжицький, настоятель парафії Святителя Миколая Чудотворця в с. Колодежі Горохівського деканату.

16 березня

День народження: 30 років тому, 1985-го, – диякон Ростислав Атаманів, клірик парафії Святителя Йоана Золотоустого в Луцьку.

17 березня

День народження: 30 років тому, 1985-го, – священник Володимир Красенко.

25 березня

День народження: 35 років тому, 1980-го, – священник Валерій Чернюк, помічник ківерецького

декана, настоятель парафії Апостола Андрія Первозваного в с. Дерно Ківерецького деканату.

26 березня

День освяти храму: 10 років тому, 2005-го, – домовою церква Успіння Пресвятої Богородиці жіночого монастиря Різдва Христового у Володимирі-Волинському.

День висвяти: 15 років тому, 2000-го, – священник Іван Квік, настоятель парафії Архистратига Михаїла в с. Кисилин Локачинського деканату.

День народження: 55 років тому, 1960-го, – протоієрей Анатолій Александрук, ковельський міський декан, настоятель парафії Великомученика Димитрія Солунського в Ковелі; 40 років тому, 1975-го, – протоієрей Юрій Пилипчук, володимирський міський декан, благочинний собору Різдва Христового у Володимирі-Волинському.

28 березня

День заснування храму: 10 років тому,

2005-го, – церква Апостолів Петра і Павла в с. Хопнів Ківерецького деканату.

День чернечого постригу: 5 років тому, 2010-го, – схимонахиня Єва (Кирилюк), насельниця жіночого монастиря Святителя Василя Великого в Луцьку.

День народження: 35 років тому, 1980-го, – священник Володимир Труш, настоятель парафії Святого Йоана Предтечі в Луцьку.

31 березня

День народження: 30 років тому, 1985-го, – священник Сергій Лівончук, настоятель парафії Успіння Пресвятої Богородиці в с. Скригово Горохівського деканату.

Щирсердечно вітаємо вас із ювілеями, боголюб'язні отці, брати й сестри! Хай Бог благословляє усіх вас на многії і благії літа!

ПАЛОМНИЦТВА

21 лютого, 21 березня – до почаївських святинь: лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело Праведної Анни – жіночий монастир Богоявлення Господнього у Кременці – храм Пророка Іллі в Дубенському замку. Виїзд о 6.30. Повернення – о 20.00. Вартість поїздки 120 грн.

1 березня – до святинь Володимира-Волинського: собор і монастир Різдва Христового – Юр'ївська церква – Василівська церква – Успенський собор – Зимнівський монастир. Виїзд о 7.00. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 100 грн.

7 березня – до Тростянецької чудотворної ікони Божої Матері (с. Тростянець Ківерецького деканату). Виїзд о 13.00. Повернення – о 17.00. Вартість поїздки 50 грн.

8 березня – до святинь Рівненщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мирооточива ікона) – монастир у Межирічі (чудотворна ікона) – джерело

Св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Пресвятої Богородиці). Виїзд о 6.30. Повернення – о 22.00. Вартість поїздки 120 грн.

9 березня – до святинь Львова. Виїзд о 6.30. Повернення – о 23.00. Вартість поїздки 220 грн.

2-9 березня – до Святої Землі (проща «Дорогою Ісуса Христа»). Проводиться з благословіння Патріарха Філарета): Хайфа – долина Армагеддон – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – біблійна Галілея – Ярденіт – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфанія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертве море – Лідда – Кумран. Зголошуватися не пізніше ніж за три тижні.

14 березня – до святинь Києва: Печерська лавра – Феодосіївський, Введенський, Видубицький, Іонівський, Михайлівський Золотоверхий монастирі – Андріївська церква – Володимирський собор (Патріарша Служба) – Волинська ікона Богоматері

(Національний художній музей України). Виїзд 13 березня о 23.30. Повернення 14 березня о 23.30. Вартість поїздки 400 грн.

29 березня – у чоловічий монастир Великомученика Георгія Переможця в с. Пляшева Рівненської єпархії (під Берестечком) із відвідуванням Музею козацької слави. Виїзд о 7.00. Повернення – о 20.00. Вартість поїздки 80 грн.

27 квітня – 3 травня – до святинь Грузії: Тбілісі – Мцхета – Сігнахі – Бодбе – Телаві – Ахалцхе – Боржомі. Зголошуватися до 1 квітня.

Реєстрація – не пізніше ніж за день до початку прощі (якщо не зазначено інше). Виїзд на всі богомілля – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькому центрі єпархії «Україна» (керівник Лариса Савчук) за тел. (0332) 71-83-77, (050) 812-09-79.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

СЛОВО КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ – НА ВОЛИНІ

ЧИТАЙТЕ

Газета «Волинські єпархіяльні відомості»: запитуйте у храмах, кіосках, передплачуйте на пошту (виходить раз на місяць). Звертатись: (0332) 72-21-82, hazeta.yuev@gmail.com
Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки).

Розпорядок роботи: будні – 9.30–19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год.
Звертатись: (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97, kljuchi@ukr.net

ДИВІТЬСЯ

Відеоканали в інтернеті: Youtube.com/PravoslaviaVolyni; Youtube.com/social1970
Передача «Що каже священник» на обласному державному телебаченні (виходить раз на місяць – слідкуйте за телепрограмою). Звертатись: (0332) 72-21-82, telesobor@gmail.com

СЛУХАЙТЕ

Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).

Звертатись: (095) 126-40-77, blaho@ukr.net

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ

Сайт Pravoslavia.volyn.ua – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.

ВОЛИНСЬКІ
ЕПАРХІАЛЬНІ
ВІДОМОСТІ

За єднучи Волинську
Православну Церкву!

Свідчення про державну реєстрацію: ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.
Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату (Волинська духовна консисторія)

Друк – ПрАТ «Волинська обласна друкарня» (Луцьк, просп. Волі, 27). Тел. (0332) 24-25-07. Зам. 703. Наклад 3300 пр.
Передплатний індекс 91241

Редакція

Віталій КЛИМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Андрій ГНАТЮК, Олександр БІЛЬЧУК (верстка, «НІЦІАЛ»)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове.
Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім.
Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1. Volynkonsistoria@ukr.net.
Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10.00–16.00.
Обідня перерва: 13.00–14.00

Керуючий єпархією

Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ.
Тел./факс (0332) 72-44-64

Канцелярія

Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Віце-канцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ.
Моб. (050) 956-70-00

Інформаційно-видавничий центр

Тел. (0332) 72-21-82
Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність єпархії) – info@pravoslavia.volyn.ua
Сайт pravoslavia.volyn.ua – info@pravoslavia.volyn.ua
Прес-служба (співпраця зі ЗМІ) – pres-sluzhba@ukr.net
Газета «Волинські єпархіяльні відомості» – hazeta.yuev@gmail.com

Телестудія «Собор» – гол. редактор Андрій ГНАТЮК. Telesobor@gmail.com
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО.
Тел. (095) 126-40-77. blaho@ukr.net
Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» – завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО.
Тел. (0332) 29-94-01, моб. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97. Kljuchi@ukr.net.

Капеланська служба

Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Інспектор з питань місійної діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНИК.
Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

Паломницький центр «Україна»

Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79

Відділ організації благодійності та соціального служіння

Завідувач Валерія ЛЕСЮК. Моб. (095) 037-67-00. Social-sluzhba@ukr.net

Склад-магазин ікон, риз, церковного начиння тощо

Директор Богдан ТИШКЕВИЧ. Луцьк, просп. Волі, 2. Моб. (066) 217-25-58

Розпорядок роботи: понеділок–п'ятниця – з 10 до 18 год, в суботу – з 10 до 15 год. Обідня перерва від 13 до 14-ї.

«ПРОЩАЙ, НЕМЫТАЯ РОССИЯ...»

Памфлет

Прощай, немытая Россия –
Страна рабов, страна господ!
И вы, мундиры голубые,
И вы, послушный им народ.

М. Лермонтов

Частина I. Передісторія

На території двох континентів площею 17 млн кв. км простяглась Росія – апендицит людства, населена потомками угро-фінських племен. Але одержала хрещення в християнській купелі Київської Русі, і це нібито дало їй право вважати себе слов'янами. Порівняно молоді спільнота не здатна була до самоуправління й тому для цієї мети прикликала варягів (вікінгів), які довгий час відігравали значну роль в історії народу. Київська ж Русь не потребувала такої допомоги, бо до того часу була вже розвинутою і впливовою в Європі державою. Відтак київських князів Аскольда і Дири віроломно вбив новгородський князь Олег (із варягів), але все одно держава разом із Європою йшла до демократичних традицій і прийняла європейський менталітет.

На півночі ж московський гніт і азіатські традиції створювали зовсім іншу систему поглядів, де головною цінністю була не особа з її свободами, а державний апарат насильства. Тут індивідуалізм Заходу в усі часи відкидався як гріх, а ідея абсолютного колективізму згодом розвинулась у Радянському Союзі до комуністичного скотоначала.

Так поступово складався менталітет російської людини: держава, влада – це все, особистість, людина – ніщо. І все закріпилося третьою складовою – «месіанською» ідеєю, тобто свій спосіб життя і спосіб думок треба було нав'язати іншим народам. Словом, російський народ поклав на себе тягар визволення людства від світового зла. Незрозуміло тільки, як народ, що сам перебуває у вічному рабстві, може когось визволити?! Наполеон Бонапарт під час переговорів з російським царем на р. Німан сказав: «Олександр, у твоїй країні живе 30 мільйонів рабів» (він мав на увазі кріпаків).

Як формувалася менталітет російського народу, можна підрахувати навіть арифметично: 300 літ монгольсько-татарського іґа, 300 літ кріпосного права, 200 літ общини (уклад селянського життя, який потім переріс у колгоспну систему). І коли месіанський менталітет був готовий, почалась імперська експансія, а в російському розумінні – «собираніє земель русских». У результаті російськими виявилися Сибір, Середня Азія, Кавказ, Білорусь, Україна, Прибалтика, Польща (там теж 200 років правили царські намісники, а потім більшовицькі лідери), Фінляндія і навіть Аляска. Одним словом, Росія була там, куди ступала нога російського солдата.

Одночасно створювався міф про добродушну, довірливу, добру російську людину. Однак міжнародна політика росіян відзначається безсоромною брехнею, крайнім цинізмом, віроломством, і це аж до наших днів.

Про «загадкову російську душу» написано багато. Не бажаючи бути упередженими, звернімося до представників російської літератури. Сатирик-класик Салтиков-Щедрін символічно назвав Росію містом Глуповим, а його мешканців – глупівцями. З тієї причини ми не несемо відповідальності за слово «глупівці», адже його сказано на адресу росіян великим класиком. Описуючи російське життя, він говорить: «Страх за “шкуру”, за завтрашній день – ось основна теза, із якої виходить сучасна російська людина». І далі він описує спір російського хлопчика з німецьким. Російський хлопчик на зауваження, що в Німеччині люди живуть вільним, культурним життям, іронічно усміхається і висуває свої аргументи: «Дались тебе эти родители! “Добротельная матушка”, “почтеннейший батюшка” – к чему ты эту канитель завел? У нас, брат, дядя Кузьма намеднись отца на кобеля променял – вот так раз! А дядя Софрон мимо кружки с керосином шел и весь выпил». Німецький хлопчик поспівчував: «Ну, конечно, он это по ошибке сделал». На що була рішуча відповідь: «Опохмелиться захотел, а грошика не было, вот он и опохмелился керосином». Читач усе це може знайти у творі Салтикова-Щедріна «За рубежом».

Так російський народ жив своїм життям. Але часом він показував, як пише Н. Бердяєв, свою звірину морду: час від часу його мучить жадоба крові, і тоді він ламає все на своєму шляху, може вбити свого царя-батюшку разом із невинними дітьми. А напившись крові, хмеліє і знову надовго засинає важким кошмарним сном. І тоді правителі роблять з ним усе, що хочуть. Так було створено зомбі, нову, радянську людину (homo soveticus) – істоту, яка не вміє самостійно мислити, пригнічена страхом, але, як і раніше, одержима месіанською ідеєю, тобто бажанням усіх визволити. І пішла гулять Московія старими розбійницькими дорогами: Німеччина (1954 р.), Угорщина (1956 р.), Чехословаччина (1968 р.), Польща (1980 р.), Афганістан – тоді ж. Ось етапи «славної путі» великої імперії.

Частина II. «Російський світ»

Глухо роздаються одинокі кроки в Гергіївському залі московського кремля. В золотому залі метається Рас-Путін – карлик зі свинськими, злодійкувато бігаючими очима, тонкими губами, що дурненько розтягуються усмішкою лудушки. Колишній «мастер заплечных дел» при КДБ щось шепоче: чи то заклинання угрських волхвів, чи то слова святийшого шамана – глави псевдоправослав'я, що передраїє швидке панування глупівців над Єв-

ми її випустимо – утратимо духовну силу. А що є душа? Душа – то Церква».

Летить російська трійка в міфічний простір. Ревуни-глупівці, заснули під більшовицьким наркозом, співають: «Наш паровоз летит вперед, в коммуне остановка...» І тільки слабкий голос невідомого поета кличе позбавитись від наркозу: «Страшные воют в ночи паровозы, уж не крушенье ли ждет впереди...»

«Прощай, немытая Россия!..» Російський поїзд відправляється в чергову міфічну дорогу – в «ро-

ропою, – скоро, мов, доберемось до Варшави і Парижа, от би лише Дебальцеве взяти, але на дорозі стали прокляті хохли. Однак глупівці вірять у нову месіанську ідею, в «російський світ». А що таке «російський світ»? Це не життя, це спосіб існування. Це життя одного дня в умовах знаменитого колективізму, щоб глупівці глибокими задами відчули один одного в єдиному пориві все витерпіти задля великої ідеї визволення Європи від хорошого, гідного життя, визволення від свободи. Ось що таке «російський світ»! Але, як ми вже сказали, на дорозі стала Київська Русь (Україна) – хресна мати й духовна опора глупівців. Головний шаман псевдоправослав'я каже: «Україна – наша душа, вона томиться в нашому тілі, вона рветься на свободу, але якщо

російський світ». На пероні звучить прощальний марш, ми махаємо вслід рукою. Нам не потрібен ваш світ, ваш спосіб життя, ваш спосіб думок; ми не хочемо міняти батька на кобеля, не хочемо похмелятися керосином, у нас інший напрямок.

Але без української душі, без Київської Русі ви загинете. Прийде час – і східний жовтий дракон терзатиме тіло московської блудниці. За всі гріхи: за поклоніння антихристу, за руйнування й облповування храму Христа Спасителя, за зганьблені святині, за мільйони невинних мучеників, за все, за все!

Господи, Ти так довго прощав! Не прощай їм більше, бо вони знають, що творять. Амінь.

Петро ВІНЦУКЕВИЧ

АЖЕПРОРОЦТВА НА СЛУЖБІ В ПОЛІТИКИ

Згадаймо, як на зламі 80–90-х минулого століття нас «лікували» з телевізора, як нам про рокували про незвідане майбутнє і говорили про тоді таємничий 2000-й. Що тоді має статися ледь не кінець світу. Саме тоді популярними були радянські астрологи Павло і Тамара Глоби.

У квітневому номері журналу «Україна» за 1990 рік опубліковано величезне інтерв'ю з цими віщунами. Є там і їхнє пророцтво про Україну, і про тодішнього генсека Горбачова. Тепер ми можемо чітко сказати, що збулося і на кого працюють ці люди.

Отож, читаємо: «Чорнобиль розбудив народ, змусив його подивитися тверезо на своє становище. У 1991–1992 роках триватиме відродження Києва... 1994-й – рік гармонізації. 1996 року має щось статися на півдні України. Стихійне лихо, катастрофа? Невідомо. З 1997 року настає екологічна гармонія... Складні місяці цього року в Горбачова – травень і вересень. Подібний період був у нього у вересні 1988 року. Що саме там було і хто яку роль відіграв у тих подіях, ми дізнаємося, мабуть, тільки з часом. Непросто буде Михайлові Сергійовичу в лютому-березні 1991 року. Якщо все закінчиться, почнеться повне відновлення рівноваги в країні.

1992 року Горбачов має змінити свою орієнтацію, а відтак і оточення. Пік політичної кар'єри – 1997 рік. Його ідеї підтвердяться й будуть належно оцінені лише 2008 року».

У цілому – загальні фрази. Який був пік кар'єри в Горбачова і де та країна, якою він правив, перекопувати нікого не треба. Але що до чогось глибшого – жодної конкретики, як от про катастрофу чи 1988 рік. Бо ж тоді відкривається вся правда про так званих пророків.

А вже 4 березня 2014 року у Глоби жодного слова про благополуччя України. Навпаки, вона розпадеться на три частини. 2014-го в Україні будуть існувати дві незалежні адміністрації. Східноукраїнська федерація не буде підпорядковуватися Києву. Навіть Путін ще не назвав частину окупованого Донбасу федерацією, а Глоба вже вислужився. Як чітко збувається план Росії!

Ще читаємо з того старого журналу: «1989 року все стало явне, що було таємне... Вийшла на денне світло мафія, й офіційні власті почали боротися з нею. Триватиме вона до серпня 1991 року». Хто – вона? Мафія чи боротьба? Це єдиний натак на гучні події того часу. Але жодного слова про путч і його осіб. А одну мафію замінила інша...

«Критичні події припадуть на кінець 1991 року і на 1992–1993 роки». Якщо критичними назвати референдум за незалежність 1 грудня 1991-го, то так.

«1990-й рік – рік розгону. А ще цей рік обіцяє бурі, грози, зливи, повені. У серпні можлива посуха. До жовтня треба берегти дітей од викрадення». Щоби сказати про грози й зливи, то не треба бути пророком. А от щодо викрадення дітей, то чи не потрібно їх берегти й після життя і взагалі завжди?

А ось сучасне пророцтво греко-католицького священника Германа Будзінського. Щоправда, УГКЦ передбачення, приписане йому, не визнає. Він провіщає покарання для «третіх советів і комуністів», відродження України і закінчення війни між днем народження Шевченка, 9-м березня, і Днем Незалежності, 24-м серпня. Але не називає року. А ще в його передбаченні йдеться: «П'ятим керманічем України буде жінка, яку перед тим влада буде переслідувати та посадить до тюрми». П'ятим керманічем став Петро Порошенко, а пророцтво про Юлію Тимошенко не збулося.

Андрій ГНАТЮК

